

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. IX. De ejus Humilitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

Alter est Parochorum quidam, qui propter insolitam facium raucedinem articulatam vocem, ac omnem loquendi facultatem diuturno tempore amisit. Biberbachium veniens opem & auxilium ex Venerabili Antonio quarit: *Eat, inquit ille, & Sacrum peragat coram benefica Crucifixi effigie, quod si confidenter fecerit, mali remedium manifeste experietur.* Dictum, factum: recuperavit ille sonoram vocem ad sacrum prædicationis munus, aliasque Parochorum functiones denuò factus idoneus.

Tertius testis est persona quædam maleficiis gravata, quæ malorum spirituum, quos volatiles vocant, incuribus mirum in modum infestata, vice quadam ex vehementia dolorum vix non ad insaniam redigebatur: Auxilio quidem venerunt juvenes quidam sacerdotes, qui precum, & sacrorum verborum adminiculò compescere paroxysmum nitebantur, sed frustraneo conatu: illa sperere, oculos circum circa *Manh. 17. 20.* volvere, ac ejulare pergebat, quia *hoc genus dæmoniorum non ejicitur, nisi per orationem & jejunium.* Cùm ecce! adventans Dominus Decanus afflictæ mulieri manum super caput imponens his verbis: *Sacerdos Dei tibi manum imponit,* & parùm submissa voce orans confestim miseram ad animi serenitatem non sine magna adstantium admiratione reduxit.

Quartus denique hujus rei testis non ex hac vitæ mortalitate, sed ex animarum immortalium numero adducendus est, qui Venerabilis Antonii preces ac suffragia efflictim rogitabat: Cùm ille quondam, nescio ejus negotii causa, sub diluculante vespere domum rediret, ecce! sub ipsò postium limine spectandum se præbuit vivum, non nisi ossibus constans scheledon. Cohorruit totis artubus Vir Dei, & unum aut alterum suspirium sibi audire visus, spiritui in pace abire iusto sacram benedictionem impertiit, additis promissis, se sequenti die pro hac anima Incruentum altaris sacrificium litaturum. Disparuit visum, nec deinceps apparuit, uti sperare est, ope, & precibus promissis è plæcularibus flammis ad beatam æternitatem translatum.

§. IX.

De ejus Humilitate.

Bern. serm. 3 in Canr.
Quantò in alienis oculis honoratior, tantò sibi erat despectior, ut merito usurpari hinc valeat Mellistui Bernardi effatum: *Magna & rara virtus profectò est, ut magna licet operantem magnum te nescias, & manifestam omnibus te solum latere sanctitatem, mirabilem apparere, & contemptibilem te reputare, hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico.* Verba hæc Divi Bernardi vivi colores sunt, quibus Venerabilem nostrum Antonium depin-

depinxisse videtur. *Magna, quis inficias eat, operatus est, uti ex præcedentibus abundè constat, & tamen magnum se nesciit.*

Si quando interdum contigit, ut inter familiares discursus inexpectatus quidam encomiastes assurgeret, qui ei de præclare gestis, de susceptata à fundamentis magnifica Ecclesia, de infatigabili animarum zelo laudem diceret, auditu planè visûque jucundum erat, quanta promptitudine proruperit in illud Davidicum: *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam*, quem ille Versiculum ita venerabatur, ut psallendo, aut recitando horas Canonicas aperto semper capite enuntiaret: quasi fateri vellet: Magne Deus! Tu supremus artifex es, ego imbecille instrumentum: Quidquid à me boni fit, te auctore fit: Et vel ex eo tibi gloriæ incrementum accrescit, quòd ad tuum honorem infirmam creaturam exhibere, & usurpare velis!

Ex hac animi demissione oriebatur ingens rerum externarum despectus, ut ne tangi quidem iis rebus videretur, quas alii laboriosè depereunt: Miratus est orbis superioribus sæculis Gregorium Magnum, qui in solitudines & eremos sese abstruxit, ne ad Pontificatus apicem eveheretur: Miratus est Ambrosium, qui Mediolano profugus abiit, ne Episcopali thiarâ coronaretur: Miratus est Chrysostomum, qui peregrinus & exul in alienas terras profugit, ne ad clavum Ecclesiastici regiminis extolleretur: Miratus est alios, qui sublimes dignitatum honores cum infima sorte, mundi applausus cum contemptu, divitiarum affluxus cum voluntaria egestate permutarunt: Sed & miretur Venerabilem Antonium, qui oblata Romæ honorum fastigia, & in patria nostra opulentas parœcias, insignes Ecclesiarum collegiatarum Canonicatus tanta animi constantia, & firmitate rejecit, quanta alii solent affectare. In aulam Magni cujusdam Principis vocatus, & grandi honore, ac pinguibus præbendis cumulandus illud Divi Apostoli frequenter repetiit: *Christo confixus sum Cruci*, quasi dicere vellet, se charitatis vinculis amantissimæ Cruci suæ indissolubiliter affixum esse, & huic extremum usque halitum constanter deserviturum. Gal. 2, 19;

Alteram verè humilitatis dotem Mellifluus Bernardus his verbis dilaudat: *Manifestam omnibus te solum latere sanctitatem*. Hæc enim verò S. Bern. ubi sanctorum hominum assuetudo est, & prærogativa, quanto aliis majores apparent, tanto magis sibi et ipsi vilescunt. Si causam hujus rei quæras audi Dòctissimum Abbatem Rupertum: *Magnum*, inquit, Rupert, Abb. *ac præclarum speculum humilitas*: En! speculum vocat humilitatem: quem admodum enim hæc speculi proprietas est, ut quidquid extra ex parte dextra consistit, intus ex parte sinistra præsentet; ita demissæ ejusmodi mentes generosos virtutum suarum actus ut sinistros, & de-

fectuosos intuentur: O quoties hic Dei servus, dum de seipso loquebatur, indignum se sacerdotem, servum Dei inutilem nuncupare est solitus, quin imò publico typo non una tantummodò vice sese descripsit: *Peccatorum miserrimus*. Tu, quisquis ista legis, cogita, quid de te sentire debeas, Deumque audacter precare, ut ejusmodi peccatoribus orbis repleatur universus.

§. X.

De austerâ illius Pœnitentiâ.

Priusquàm vitæ austeritatem, quam tenuit, commemorem, interrogare libet, quid ergo Vir Dei in se repererit ad eò culpabile, quod prolixa, severâque castigatione expiatum ibat? Si unquam alias, certè ad hanc interrogationem ignorantem me profiteor: illi omnes, qui per viginti, aut triginta annorum familiaritatem accurata observatione dicta & facta illius notaverant, testimonium perhibere possunt, quòd nullo non tempore hostili aversione persecutus sit peccata omnia, eaque præ cæteris maximè, quæ animi integritati, castimoniamque reluctantur. Vis aliqua hujus rei exempla?

Cùm anno salutis millesimo, sexcentesimo, octogesimo quinto cum geminis sacerdotibus, viâ comitibus Romam peregrinatus Florentiam nobilissimam Italiæ urbem pertransiret, inter alia urbis memorabilia in aula magni Hetruriæ Ducis vidit caveas, ac clathros, quibus ferocissima omnis generis animalia asservabantur: conspexit pardos, leones, ursos & quidquid ferox inter sylvestres Lybiæ recessus natura enutriit. Atece! dum redeunt, in ipsò atrii porticu impudens quædam Megæra hærebat, quæ non solum habitu & gestu, sed & procaci alloquio lasciviam spirabat. Quid ad hæc Antonius? ad viâ comites conversus verecundum inter ruborem ajebat: Fugite focii! hæc bellua belluis omnibus, quas vidimus, atrocior est.

Domi, quantum fieri poterat, fugit blandas has belluas, earumque cohabitationem: Nunquam eas aut suæ mensæ adhibuit, aut eodem hypocaufto usus est. Quin etiam in ultima lethali ægritudine earum obsequia, quantum poterat, devitabat, & cum virium imbecillitas exigeret, à viris, ac præcipuè à suis sacerdotibus petiit adjuvari. Verbo: in suis actionibus modestissimus, in conversatione innocentissimus fuit, ut non minus hac morum honestate, quam efficaci prædicatione animos traheret ad virtutis amorem. Olim in veteri testamento inter alias cæremonias requirebat Divinus Legislator, ut in

fimbria